

گزارش

نوری المالکی مرد مسوولیت‌های سخت

گروه بین‌الملل: مردم عراق بعد از ۹ ماه انتظار برای اعلام تشکیل دولت، بالاخره روز سه‌شنبه شاهد رای اعتماد پارلمان به دولت جدید عراق بودند؛ امری که برای ملتی که مسیر طولانی تشکیل دولت را شاهد بوده و انتظار کشیده به منزله یک روز تاریخی است. تشکیل این دولت حاصل بیش از ۹ ماه کشمکش و چانه‌زنی و جبهه‌گیری سیاسی بود و سرانجام همه تشکل‌های عمده سیاسی عراق به توافق رسیدند که در دولتی به ریاست نوری مالکی گرد هم آیند. چانه‌زنی‌ها تا شب پیش از معرفی دولت به مجلس ادامه داشت و نوری مالکی هنگام معرفی کابینه خود به مجلس گفت این دولت، دولتی ایده‌آل و مطابق خواسته‌های همه شهروندان، از جمله خود او، نیست اما بهترین کاری بوده که می‌توانسته در شرایط کنونی و با توجه به گرایش‌های متعدد سیاسی و مذهبی و قومی انجام دهد. به نظر می‌رسد تشکل‌های سیاسی نتوانسته‌اند بر سر اینکه دو وزارتخانه مهم امنیتی، یعنی وزارتخانه‌های کشور و دفاع نصیب کدام جناح شود به توافق برسند و نوری مالکی اعلام کرد فعلاً سرپرستی این دو وزارتخانه را خودش بر عهده خواهد گرفت تا بعداً وزیرانی برای آنها معرفی شود. در دولت نوری مالکی، تشکل هم‌پیمانی ملی (التحالف الوطني) که بیشترین کرسی را در مجلس به دست دارد و عمدتاً احزاب و شخصیت‌های اسلامگرای شیعه را در خود جای داده، ۱۲ وزارتخانه و شش کرسی وزیر مشاور در دولت دارد. با اینکه بیشترین کرسی‌های تشکل هم‌پیمانی ملی در مجلس به انتلاف حکومت قانون به رهبری نوری مالکی تعلق دارد، اما این انتلاف تنها پنج وزارتخانه برق، نفت، آموزش عالی، ورزش و حقوق بشرو سه کرسی وزیر مشاور در دولت دارد و به نظر می‌رسد این سهم نسبتاً اندک در مقابل نخست‌وزیری نوری مالکی تعیین شده است. جریان صدر بیشترین سهم را از کرسی‌های تشکل هم‌پیمانی ملی در دولت به دست آورده و عهده‌دار شش وزارتخانه کار، برنامه‌ریزی، مسکن، امور عام‌المنفعه، آب و گردشگری و سه کرسی وزیر مشاور در دولت شده است. در دولت عراق نهاد تازه‌ای به نام شورای امنیت ملی شکل گرفته که در تصمیم‌گیری‌های امنیتی و دفاعی کشور نقش مستقیم خواهد داشت. ریاست این شورا به ایاد علاوی رقیب نوری مالکی و رهبر ائتلاف عراقیه داده شده است. ائتلاف عراقیه در انتخابات با اختلاف دو کرسی از ائتلاف حکومت قانون پیش افتاد و خود را پیروز انتخابات و شایسته در دست گرفتن دولت آینده می‌دانست اما دیوان عالی عراق رای داد که تشکلی می‌تواند دولت تشکیل دهد که بیش از نیمی از کرسی‌های مجلس را در اختیار گرفته باشد و به این ترتیب ایاد علاوی با اینکه هیچ‌گاه نظر دیوان عالی را نپذیرفت اما موفق نشد بار دیگر بر کرسی نخست‌وزیری تکیه بزند. علاوی با اینکه بارها تاکید کرده بود به هیچ وجه حاضر نیست در دولتی که ریاستش را نوری مالکی در دست دارد شریک شود اما سرانجام ناچار به توافق با مالکی و شرکت دادن ائتلاف عراقیه در دولت او شد. سایت اینترنتی صوت العراق در تحلیلی تحت عنوان «نوری المالکی، حقیقتاً مرد مسوولیت‌های سخت است» آورده است: «روز سه‌شنبه ۲۰۱۱/۱۲/۲۱ روزی تاریخی برای ملت عراق بود؛ ملتی که همواره شاهد روزهای سخت بوده است. روزهای سختی که تنها به زمان نظام صدام محدود نمی‌شود. روزهایی که حتی بعد از سقوط صدام به لطف حضور و فعالیت القاعده و شبه‌نظامیان دیگر و حضور اشغالگران آمریکایی و برخی جنایت‌هایشان همچنان برای عراقی‌ها ادامه یافت. اما ملت عراق خود را به رویارویی با روزهای سخت و پرچالش عادت داده است. بالاخره بعد از ۹ ماه انتظار روز سه‌شنبه دستاوردهایی که تمام عراقی‌ها منتظرش بودند، تحقق یافت. تشکیل دولت جدید عراق چشم‌اندازهای جدیدی را به روی ملت عراق باز کرد؛ چشم‌اندازهایی که احتمالاً امنیت و ثبات بیشتر را برای عراقی‌ها بیش از گذشته به همراه خواهد داشت. چنین روزی بسرور و شادمانی را به میلیون‌ها شهروند عراقی که شدیداً از ماهه پیش منتظر چنین خبری بودند به ارمغان آورد، چراکه شهروندان عراقی از ماهه پیش منتظر شنیدن خبر اعلام و دادن رای اعتماد پارلمان به دولت جدید بودند. بسیاری از عراقی‌ها به این نتیجه رسیده‌اند که پشت تمام موفقیتی که عراقی‌ها در زمینه تشکیل دولت، ثبات سیاسی و امنیت و اقتصاد شکوفا‌ی عراق شاهد هستند و همچنین پشت جایگاه و احترامی که عراق امروز از سوی بسیاری از کشورهای جهان شاهد است مرد سختی‌ها، چالش‌ها و روزهای سخت به ویژه در ماهه‌ای اخیر قرار دارد؛ مردی که به لطف حضور وی، عراق شاهد تحولات مثبت شده است. نوری المالکی نخست‌وزیر عراق همواره زبان گویای حق و چشم بیدار در قبال تمام مسائل مربوط به عراق بوده است. المالکی حقیقتاً مرد مسوولیت‌های سختی است که عراق اخیراً شاهد آن بوده است.

بحران ایتالیا آتش زیر خاکستر است

بلیت مجانی برای تماشای سیرک برلوسکونی

ترجمه: محمدعلی فیروز آبادی

ظاهراً نمایندگان مجلس ایتالیا چیزهایی حدس زده بودند. گویی می‌خواستند خود را از دنیای بیرون جدا کنند و از مردم و نیازهای آنان دوری بجویند تا به این صورت در داخل آن قصر مثل همیشه به کار خود ادامه دهند. آن روز صبح پیش از آنکه نمایندگان زیر آن سقف عظیم روی صندلی‌های خود جایگیر شوند، صدها پلیس مسلح در مقابل پارلمان مستقر شده بودند. خودروه‌های زره‌پوش پلیس از شهر قدیمی و تاریخی رم منطقه‌ای ممنوعه ساختند که کسی حق ورود به آن را نداشت و تک‌تیراندازها بر روی پشت بام‌ها دیده می‌شدند. اما در همان حال که سیاست در آن قصر سنگر می گرفت، ایتالیایی‌های خشمگین در بیرون از پارلمان گرد آمدند.

در آن روز سه‌شنبه دو دنیای متفاوت مقابل هم قرار گرفتند؛ سیاست ایتالیا به خود مشغول بود و مانند همیشه بازی از قبل تئانی‌شده‌ای را ایفا می‌کرد و لیخند شاهانه می‌زد. اما آن دنیای دیگر یعنی همان ایتالیایی‌های خشمگین از خود بیخود بودند و باور نمی‌کردند که در داخل پارلمان چه می‌گذرد. نمایندگان مجلس در آن روز در نمایی فضاحت‌بار از رقیب برلوسکونی و به قول برلوسکونی یک خائن ساختند و این خائن کسی نبود جز «جیان فرانکو فیینی» که حال بازنده‌ای لقب می‌گرفت که به دوستان خود خیانت کرده است. در طرف دیگر نخست‌وزیری به نام سیلیویو برلوسکونی بود که در آن روز بار دیگر رای اعتماد گرفت و ماندنی شد. روزنامه کوریرا دلاسرا روز بعد از نخست‌وزیر با عنوان «جان بدر برده و نه پیروز» یاد کرد اما مساله مهم این بود که شاید سیاست هرگز تا این اندازه از واقعیت دور نشده بود.

ایتالیایی‌ها از تبلیغات همیشگی نخست‌وزیر خود خسته شده‌اند. او مقابل مردم سوگند می‌خورد که هیچ بحرانی وجود ندارد و همه چیز عالی پیش می‌رود. مردم ایتالیا از سراسر کشور به رم می‌آمدند تا رای عدم اعتماد خود را به گوش وی برسانند و در نابل از ماهه‌ها پیش تظاهرات و اعتراض علیه معضل زباله‌های شهر در جریان است و دانشگاه‌های فلورانس و باری در تسخیر دانشجویان معترض است.

اما تظاهرکنندگان در آن روز رفتاری مسالمت‌جویانه از خود نشان می‌دادند تا اینکه ناگهان چندصد نفری با چوب و چماق و بمب‌های دودزای دست‌ساز نظم آن تجمع را برهم زدند. تصاویر آن درگیری‌های خیابانی رم به سراسر دنیا مخابره شد؛ تصاویری از گاز اشک‌آور، بمب‌های دودزا و خودروه‌ای آتش گرفته پلیس و البته ۱۲۴ مامور زخمی و ۱۱۰ تظاهرکننده مجروح. گویی که این پایان دموکراسی بود اما شاید این برداشت تفسیری عجلانه و سطحی در کشوری باشد که بارها بار بارها رسوایی را تجربه کرده است. دموکراسی ایتالیایی همچنان زنده است؛ دموکراسی‌ای که نه در نهادهای سیاسی بلکه در خیابان‌ها، در اینترنت و گاه در تلویزیون‌های ایتالیا دیده می‌شود. شبکه‌های تلویزیونی این کشور و به ویژه شبکه «آی ۳» چهارهفته تمام برنامه‌هایی طنز در مورد مافیا پخش کردند و هنرمندانی چون «روبرتو ساوایاتو» و «روبرتو بنینی» که هر دو مواضع ضدمافیایی دارند، بدون دریافت حقوق سنگ تمام گذاشتند و از سیاستمداران خود کشوری با ارکان نوین اخلاقی را طلب کردند.

در راهروها و سالن انتظار پارلمان از رو شدن بسیاری

نکته.

«امبرتو اوکو» گفت **گاه کشورها هم به مانند انسان‌ها بیمار می‌شوند و برای شفای عاجل ایتالیا دعا کرد. به گفته همسر مطلقه برلوسکونی وی یک بیمار است. اما آیا ایتالیا را هم می‌توان بیمار قلمداد کرد؟ ایتالیا آزمایشگاهی است که اروپا می‌تواند از آن تجربه بیاموزد و مشاهده کند که جوانان یک کشور امید به آینده را از دست می‌دهند.**

نهادهای سیاسی و به خیابان‌ها کشیده شده است. اینجا فقط گاز اشک‌آور و خون می‌بینم.» و کمی بعد گفت: «روز وحشتناکی بود اما من انرژی تازه‌ای را احساس می‌کنم. ایتالیا از خواب بیدار شده و ما باید افتخار کنیم.» اما این پرسش همچنان باقی مانده است که چرا برلوسکونی بار دیگر رای اعتماد گرفت؟ آیا بار دیگر و درست زمانی که مرگ سیاسی‌اش قطعی به نظر می‌رسید از مهلکه جان به در برد و توانست مخالفانش را فریب دهد؟ این پرسش بی‌پاسخ از سال‌ها پیش باقی مانده است که چرا اکثریت جمعیت ۶۰ میلیونی ایتالیا بار دیگر این مرد را انتخاب کرد؟ چرا چپگرایان ایتالیا

از یافتن آلترناتیوی در این مورد عاجز هستند و چرا فرد مناسبی که عملکرد بهتری از دیگران داشته باشد، یافت نمی‌شود؟ فیینی یا همان «خائن» را باید تمام‌شده تلقی کرد. او نشان داد در حد و اندازه‌ای نیست که بتواند برلوسکونی را مغلوب کند. «تیکو وندولا» یا همان رئیس‌جمهور آپولی هم که به عقاید ایتالیایی‌ها یا به سیاستمداران ناپل سفر کرد؛ همان شهری که در زباله غرق می‌شود. تسله در پیمی وعده‌های برلوسکونی را یادآور شد و از بدهی‌های دولت گفت. این وبلاگ روزنگاری از یک خشم است. تسله از دو دنیای متفاوت خبر می‌دهد یعنی از دنیای سیاست و از دنیای نمایندگان پارلمان و خود را یک راوی می‌داند.

این بلاگر در آن روز سه‌شنبه در خیابان‌های رم راندگی می‌کرد و صدای هلی‌کوپترها را می‌شنید و می‌دید که ستون‌های دود آسمان را تیره و تار کرده است. از کنار زخمی و دستگیرشدگان گذشت و سپس توقف کرد و دستگاه ضبط را روشن کرد: «گزارش مانند نخست‌وزیری که ژست جوانان را به خود می‌گیرد اما از هر گونه تحول و نوسازی وحشت دارد. ایتالیایی کهنه زنده است تا با این کم‌دین‌ها و شعیبدیده‌بازهایی چون برلوسکونی سراسر اروپا را بختاندان و مایه مسرت آنها را فراهم آورد.

اما هنوز هم کورسویی از امید وجود دارد زیرا ایتالیایی‌های جوان که همچنان به جامعه مدنی باور دارند گروهی نوگرا و مستقل برای آینده کشور پایه‌گذاری کرده‌اند. آنها به مافیا وقعی نمی‌گذارند و به مورد لغو قانون مصونیت برلوسکونی تصمیم می‌گیرد اما تا بلکه در مورد موقعیت واقعی کشور خود اطلاعاتی کسب کنند. این روزها همه می‌گویند ایتالیا خستگی و بی‌عملی را تاب نمی‌آورد.

منبع: **اشیگل**

جاسوس‌های اسرائیل در مصر

کشف یک شبکه جاسوسی رژیم صهیونیستی در مصر و چندین شبکه جاسوسی در لبنان که اخیراً صورت گرفت، بار دیگر از نفوذ امنیتی این رژیم در کشورهای عربی پرده برداشت. روزنامه فرمانطقه‌ای القدس العربی در تحلیلی تحت عنوان «جاسوس‌های اسرائیل در مصر» نوشت: دادستان کل مصر اخیراً از کشف یک شبکه جاسوسی متعلق به سرویس اطلاعاتی اسرائیل (موساد) خبر داد. شناسایی این شبکه که علیه امنیت ملی مصر فعالیت می‌کرد، بار دیگر نشان داد این کشور همچنان مورد هدف قرار گرفته است. به رغم امضای توافقنامه کمپ دیوید و همکاری کامل دولت مصر با اسرائیل برای حمایت از مرزها و همچنین هماهنگی‌های امنیتی در این زمینه، مصر خطری برای اسرائیل به شمار می‌رود. مهم‌تر آنکه موساد در اولین گام خواهان دستیابی به اطلاعاتی در خصوص تعدادی از کارمندان برجسته شرکت‌های تلفن همراه مصر برای استخدام آنها به عنوان جاسوس اسرائیل شد. نفوذ به سیستم‌های ارتباطی و تلفن مصر و دیگر کشورهای عربی، هدف استراتژیک اسرائیل است چرا که اسرائیل با آن گذاشتن مزدوران خود در این بخش‌ها، ثروت زیادی در خصوص اطلاعات به دست می‌آورد به ویژه زمانی که مکالمات مسئولان ارشد امنیتی و نظامی مصر زیر نظر گرفته می‌شود. اینکه اسرائیل بر چنین بخش حساسی در لبنان تمرکز کرده، تصادفی نیست. اسرائیل با استفاده از مسئولان ارشد شرکت ارتباطات و ایجاد شماره‌های جعلی تلفن همراه و رصد مکالمات تلفنی، سعی دارد نشان دهد

یادداشت

اقدامات تحریک‌آمیز در منطقه ممنوعه

اردشیر زارعی قنواتی

با گسترش تنش و جدی‌تر شدن اختلافات بین کره جنوبی و شمالی، امریکا از یک سو و چین و روسیه از سوی دیگر دست به فعالیت دیپلماتیک گسترده‌ای زده‌اند تا سطح تنش‌ها را کاهش داده و ثبات در منطقه را حفظ کنند. روز یکشنبه ۱۹ دسامبر بنا به درخواست روسیه برای مهار تنش‌ها و هشدار به دو طرف جهت حفظ خویشتنداری، شورای امنیت سازمان ملل متحد جلسه‌ای اضطراری تشکیل داد. هر چند به جهت اختلاف نظر بین نمایندگان روسیه و چین از یک طرف و نماینده امریکا از طرف دیگر اعضای شورای امنیت موفق نشدند باینه‌ای صادر کنند، اما دو جناح رقیب در این شورا خواست و پیام مهم خود را به گوش همدیگر و جامعه جهانی رساندند. چنین قدرت‌های بین‌المللی در شـورای امنیت حول بحران شبه‌جزیره کره بار دیگر نشان داد میراث بازمانده از دوران جنگ سرد تأثیر متاثر صـفـندی چنین مکانیسمی قابل حل و فصل است و نادیده گرفتن این واقعیت در طرح موضوع و میانه‌گیری می‌تواند گمراه‌کننده و فاجعه‌بار تلقی شود. بعد از تنش دو کره در روز دوشنبه ۲۲ نوامبر که به گلوله‌بارن جزیره «یونگ ییونگ» از سوی شمالی‌ها منجر شد، هم‌اینک اعلام برگزاری مافور نظامی با گلوله‌های جنگی در همان منطقه از سوی کره جنوبی، عکس‌العمل متقابل و تهدیدآمیز «پیونگ‌یانگ» را موجب شده است. اصرار دولت سئول برای برگزاری این مافور هم‌اینک به یک مغضل امنیتی – نظامی در شبه‌جزیره تبدیل شده است و حامیان هر دو طرف سعی می‌کنند از دامنه بحران به شیوه خود بکاهند. از یک سو «وئائی چور کین» سفیر روسیه در سازمان ملل متحد تقاضای برگزاری جلسه شورای امنیت را ارائه کرده است و از سوی دیگر «بیل ریچاردسون» فرماندار ایالت نیومکزیکو در مذاکره با «کاک ریم سو» فرمانده نیروهای نظامی کره شمالی در طول مرز با جنوب، نسبت به وضعیت موجود ابراز نگرانی کرده است. درخواست سفیر روسیه در جلسه شورای امنیت برای هشدار به دو طرف جهت کاهش بحران با مخالفت «سوزان رایس» سفیر امریکا در سازمان ملل متحد روبه‌رو شد و مذاکرات ریچاردسون با پاک نیز بسیار سخت و دشوار بوده است. رایس در پایان جلسه شورای امنیت گفته است: «میدان است اختلافات موجود برطرف شود». ریچاردسون هم می‌گوید: «وضعیت بحرانی خیلی متشنج است.» این در حالی است که وزارت امور خارجه چین سفرای دو کره را جهت ابلاغ نگرانی یکن از وضع موجود احضار کرده است و روس‌ها نیز ضمن درخواست خویشتنداری از کره جنوبی خواسته‌اند مافور نظامی خود را در منطقه مورد مناقشه برگزار نکنند. در روز جدید تنش‌ها در شبه‌جزیره کره به نظر می‌رسد این بار اصرار غیرقابل توجه جنوبی‌ها جهت برگزاری مافور نظامی و برانگیختن حساسیت شمالی‌ها دلیل اصلی متناظر فعلی باشد که بیشتر خوراک تبلیغاتی برای جلب نظر افکار عمومی داخلی است. برزیلند لی رئیس‌جمهوری کره جنوبی از سال ۲۰۰۸ میلادی که در این مسند قرار گرفت با تغییر اصولی در سیاست‌های اشتی‌جویانه «رو مین» رهبر قبلی این کشور در مسیر یک تقابل دو جانبه گام برمی‌دارد که برای حفظ ثبات

در بزنگاهی حساس برآمده است.

منبع:ایستا